

Το '1821' στην Αυστραλία: Μνήμη ή Αμνησία; | 19

Αποικιοκρατία, μετανάστευση, και αναζήτηση «πατρίδας»

Μέρος β'

Γράφουν οι Δρ. Τούλα Νικολακοπούλου και Δρ. Γιώργος Βασιλακόπουλος
(Πρόγραμμα Φιλοσοφίας, Πανεπιστήμιο Λατρόμπ).

Β: 'Τίνος πατρίδα είναι;'

Η σύγχρονη Αυστραλία είναι όντως ο τόπος του τραγικού ερωτήματος: «Τίνος πατρίδα είναι;» (Χ. Φίφης), που η περήφανη στάση των Ιθαγενών μας επιβάλλει να απαντήσουμε. Το ερώτημα αυτό ξεπερνά τα πανηγύρια της Αρχιεπισκοπής και τις κολακείες των πολιτικών για να μας τοποθετήσει στον πυρήνα του γεγονότος που διαμορφώνει τούτη τη χώρα από τη στιγμή της άφιξης των Ευρωπαίων: την βίαιη αρπαγή της γης κάποιων άλλων, οι οποίοι, όπως αναφέραμε, αντιστέκονται ασίγαστα για δύο αιώνες τώρα. Με την αντίσταση αυτή εισερχόμαστε στην ουσία και στα 'άδυτα' της ιστορικής και υπαρξιακής πρόκλησης προς τον λευκό αποικιοκράτη. Ποιά συγκεκριμένα, η αντίσταση των Ιθαγενών καθιστά αδύνατο για τον Αγγλοαυστραλό κατακτητή (και κατ'επέκταση και για τους νεομετανάστες), ν' αποκαλέσει με έγκυρο και κατηγορηματικά άμεσο τρόπο την Αυστραλία πατρίδα του. Το επιδιώκει όμως έμμεσα, μέσω νεομεταναστών όπως εμείς, οι οποίοι με την παρουσία μας εδώ, με την ανοχή μας, και με τα πανηγύρια μας τον διασκεδάζουμε και τον νομιμοποιούμε ως 'πραγματικό' ιδιοκτήτη αυτού του τόπου. Γι' αυτό άλλωστε οι Αγγλοαυστραλοί μας αντιμετωπίζουν ως αιώνια ξένους. Πέρα από τα οικονομικά οφέλη μιας ασίγαστης ταξικής εκμετάλλευσης, μας χρειάζονται ως υπάκουους και μόνιμα «ξένους», που δεν διαμαρτύρονται, δεν διεκδικούν, και προπάντων δεν αμφισβητούν την κοινωνική τους θέση ως 'φερτοί' στην 'φιλόξενη' πατρίδα τους. Έτσι τους προσφέρουμε το 'άλλοθι' ότι πραγματι αυτοί είναι οι γνήσια 'αιώνια ντόπιοι'. Άλλοθι, μέσω του οποίου καθυστερούν την οντολογική ανασφάλεια που συνεχώς νοιώθουν λόγω της ασυμβίβαστης και μαχητικής παρουσίας των Ιθαγενών. Οι παροικίες μεταναστών όπως οι δικές μας, μέσω θεσμών όπως η Αρχιεπισκοπή, γίνονται τα ιδεολογικά 'δεκανίκια' του κυρίαρχου Αγγλοσάξονα. Αυτός είναι ο ιστορικός ρόλος που τους έχει ανατεθεί από τη δημιουργία τους μέχρι σήμερα, και που, εκτός από την ελληνοαυστραλιανή Αριστερά, οι ίδιοι υιοθέτησαν. Αυτός κατέλιξε τελικά να είναι ο απώτερος κυβερνητικός στόχος και το αποτέλεσμα της πολιτικής του πολυπολιτισμού – η ενσωμάτωσή μας στον ιστορικό ορίζοντα του λευκού κατακτητή η οποία περιστρέφεται γύρω από την ιδεολογία του 'άβουλου' και παράλληλα 'βολεμένου' ξένου ο οποίος σε κάθε ευκαιρία δείχνει την ευγνωμοσύνη του στον Αγγλοσάξονα οικοδεσπότη.

Εντός αυτού του ιστορικού ορίζοντα, οι εορτασμοί για το 1821 δημιουργούν για τους ελληνοαυστραλούς έναν αγεφύρωτο διχασμό. Θέλουμε να γιορτάσουμε την Ελλάδα στην Αυστραλία ως την πατρίδα που 'αναστήσαμε' μέσω της αντίστασής μας προς τον Οθωμανό κατακτητή. Παράλληλα δεν μπορούμε να γιορτάσουμε την Αυστραλία ως (νέα) 'πατρίδα' λόγω της αντίστασης των Ιθαγενών. Μέχρι τώρα τον διχασμό αυτόν τον 'ξορκίζουμε' με το να περνάμε στην άλλη μεριά του δρόμου, όπως ο 'ιερέυς' και ο 'Λευίτης', στην οποία μας καλωσορίζει ο 'φιλόξενος' Αγγλοαυστραλός ως χρήσιμα μέλη της πατρίδας του. Μέσω λοιπόν της άρνησης της ιστορικής αλήθειας και των ανάλογων ευθυνών, ο Αγγλοσάξονας 'ντόπιος' κατακτητής και ο 'ξένος' νεό-άποικος μετανάστης τελικά συναντιούνται στον ορίζοντα του ερωτήματος

της 'πατρίδας' και αντιπαραθέτονται στον Ιθαγενή τον οποίον και εκτοπίζουν ως το μόνο αυθεντικό και νόμιμο πατριώτη. Αυτό ακριβώς πέτυχε η Αρχιεπισκοπή με την εν λόγω εκδήλωση, η οποία και συμβολικά πλέον έκφρασε την οντοπαθολογική ιστορική ωρίμανση αυτού του θεσμού. Σήμερα οι αντιπρόσωποί του αισθάνονται τόσο σίγουροι ως κυρίαρχοι των παροικιών που απονέμουν στους εαυτούς τους το δικαίωμα να ξαναγράψουν την ιστορία μας ως μετανάστες, και να την παρουσιάσουν ως οργανικό κομμάτι της λευκής ιστορίας στον κυβερνητικό αντιπρόσωπο για να τον διαβεβαιώσουν ότι είναι πλέον γεγονός ότι 'Greek Australians have inscribed themselves in this land', και ότι 'there is a Greek Australian dreaming going on'.

Βέβαια τα λόγια του Αρχιεπισκόπου

και οι δηλώσεις του υπουργού που χαρακτήρισε την ιστορία μας ως 'an extraordinary history' η οποία 'has made a huge contribution to Australia' εξέφρασαν κάτι που δεν είναι ιδιαίτερα πρωτότυπο. Αν ανατρέξει κάποιος στα ιστορικά αρχεία από τότε που δημιουργήθηκαν οι πρώτες ελληνικές κοινότητες στην Μελβούρνη και στο Σίδνεϊ (1897, 1898) και από τότε που η Αυστραλία έγινε ομοσπονδία (1901) το πνεύμα αυτών των δηλώσεων πάντα συνοδεύει κάθε δημόσια συνάντηση αντιπροσώπων νεομεταναστών, οι οποίοι κατά κανόνα παρουσιάζονται ως υπάκουοι και χρήσιμοι 'ξένοι', και Αγγλοσάξονων κυβερνητικών φορέων οι οποίοι συμπεριφέρονται ως γενναιόδωροι οικοδεσπότες, φορείς ενός ανώτερου πολιτισμού. Το ιδιαίτερο εδώ σχετίζεται με το ότι οι εν λόγω δηλώσεις συνδυάστηκαν με μία εκδήλωση η οποία κάνει αναφορά σε τρεις ιστορικές αφετηρίες. Την αρχή της Ελληνικής επανάστασης για την δημιουργία της σύγχρονης Ελλάδας, την αφετηρία της μετανάστευσης των Ελλήνων στην Αυστραλία και την ιστορία τους, αλλά και τα πρώτα στάδια της ανάπτυξης και εδραίωσης των Ευρωπαίων σε αυτή την ήπειρο. Συνήθως ερμηνεύουμε την ιστορία με το να ερμηνεύουμε τις απαρχές της. Γι' αυτό η γιορτή αυτή είναι τόσο σημαδιακή και εκφράζει με σαφήνεια αποικιακές νοοτροπίες ανωτερότητας, υποτέλειας, και συγκάλυψης της αλήθειας.

Η συνέχεια στην επόμενη έκδοση